

Και τότε και τώρα,

στη σωστή πλευρά της ιστορίας!

Η

φλόγα της Λαϊκής Εξέγερσης του Νοέμβρη δεν λέει να σβήσει! Αναδείχθηκε σε κορυφαία κατάκτηση της νεότερης ιστορίας, ικανή να ενώνει και να εμπνέει απέναντι στην αλαζονεία ντόπιων και ξένων καταπιεστών και εκμεταλλευτών.

Τα πενήντα χρόνια από το ιστορικό αυτό ορόσημο συμπληρώνονται σ' ένα διεθνές περιβάλλον που μεταβάλλεται ραγδαία και εν μέσω δύο εξελισσόμενων πολέμων, στην Ανατολική Ευρώπη και στη Μέση Ανατολή. Και στους δύο η χώρα μας έχει σοβαρή εμπλοκή, που δεν περιορίζεται στη δουλική ευθυγράμμιση με τις επιταγές του υπερατλαντικού ηγεμόνα, αλλά επεκτείνεται στην παροχή στρατιωτικής βοήθειας και στην άνευ όρων και ορίων παράδοση βάσεων, λιμανιών και αεροδρομίων για χρήση κατά το δοκούν από ΗΠΑ/ΝΑΤΟ.

Και σαν να μη φτάνουν οι φωτιές που ήδη έχουν ανάψει απειλώντας να σύρουν την ανθρωπότητα στο βάραθρο ενός νέου παγκοσμίου πολέμου, τα νεοσυντηρητικά γεράκια της Ουάσιγκτον, τυφλά και κουφά στα ιστορικά μαθήματα από όλες σχεδόν τις πρόσφατες συρράξεις όπου έχουν εμπλακεί, απεργάζονται σχέδια για νέες πολεμικές περιπέτειες στοχεύοντας Κίνα και Ιράν.

Κατά ειρωνικό τρόπο, είναι ακριβώς το δολοφονικό ιμπεριαλιστικό όργιο αυτό που ξεγυμνώνει πλέον μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου τη σοβούσα δομική κρίση του καπιταλισμού και της παγκοσμιοποίησης, παρά την αγωνιώδη προσπάθεια διάσωσής τους.

Η παρακμή (ηθική, κοινωνική, στρατιωτική και οικονομική) της Δύσης και της παραπαίουσας αμερικανικής κοσμοκρατορίας/μονοκρατορίας είναι πια ολοφάνερη και δίνει στον λεγόμενο Παγκόσμιο Νότο την ευκαιρία να επωφεληθεί από τις ρωγμές και τα ρήγματά της, ενώ στιγματίζει ακόμα βαθύτερα τους απανταχού λακέδες της· λακέδες στους οποίους περιλαμβάνεται, δυστυχώς, η χώρα μας, την οποία η κυβέρνηση της ΝΔ υπέταξε πλήρως στον άξονα ΗΠΑ-Ελλάδας-Ισραήλ εν ονόματι της «στρατηγικής αναβάθμισης», με τυφλή στήριξη των σιωνιστών και των εγκληματικών πρακτικών τους και πλήρη ταύτιση με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια για δημιουργία μιας «νέας Μέσης Ανατολής». Με απώτερο στόχο τον πλήρη έλεγχο της περιοχής και των πλουτοπαραγωγικών πηγών της, πνίγεται στο αίμα ένας ολόκληρος λαός που προσπαθεί εδώ και 75 χρόνια να κρατήσει ένα κομμάτι γης, μια πατρίδα για να ζήσει.

Σ

το εσωτερικό, η κυβέρνηση των Τεμπών, των πλημμυρών και πυρκαγιών δημιουργεί νέες στρατιές ανέργων, ξεκληρίζει την αγροτιά, επιβάλλει μεσαιώνα στην εργασία, αφήνει ασύδοτη την αισχροκέρδεια και την ακρίβεια, περικόπτει κοινωνικές δαπάνες, κουτσουρεύει μισθούς και συντάξεις, κατεδαφίζει τη δημόσια παιδεία και υγεία, ξεσπιτώνει τους φτωχούς, εμπορευματοποιεί και ιδιωτικοποιεί και τα τελευταία δημόσια αγαθά, τσακίζει κάθε κοινωνική κατάκτηση. Από την άλλη, ξοδεύονται ιλιγγιώδη ποσά για νέους άχρηστους εξοπλισμούς.

Το εκρηκτικό κοινωνικό αυτό υπόβαθρο (κοινό, άλλωστε, για όλες τις δυτικές χώρες) απαιτεί αυξανόμενη καταστολή και αυταρχισμό – και σ' αυτά τα όπλα καταφεύγει το κράτος για να προστατευτεί από τον «εχθρό λαό». Με απαγορεύσεις, επιβολή του δόγματος «νόμος και τάξη», ασφυκτικό έλεγχο της ενημέρωσης, κατάργηση κάθε δημοκρατικού δικαιώματος και ελευθερίας. Και ας μην υποτιμήσουμε τη συστηματική προσπάθεια αλλοίωσης της ιστορίας (στα πλαίσια της οποίας εξελίσσεται εδώ και χρόνια μια ανελέητη επίθεση ενάντια στο νόημα και στα διδάγματα της ίδιας της εξέγερσης του Πολυτεχνείου).

ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ, συνεργοί στην άθλια κυβερνητική πολιτική, κρατούν την εργατική τάξη στο γύψο. Η αξιωματική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, πιο αποκαλυπτικά με τον νέο πρόεδρό της, αναζητά να γίνει Μητσοτάκης στη θέση του Μητσοτάκη. Παράλληλα εξυφαινονται σχέδια σύμπλευσης με το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ, που πλασάρεται ως άλλος «συνετός παίχτης», για μια αντιπολίτευση-κατοικίδιο του συστήματος, που θα απορροφά τις κοινωνικές αντιδράσεις και τους κλυδωνισμούς από την αντιδραστική και δολοφονική πολιτική τους.

Π

ριν από πενήντα χρόνια, ο ρεφορμισμός επιδίωκε ως διέξοδο στο φασιστικό καθεστώς την «ειρηνική μετεξέλιξη» - δηλαδή τη διαιώνισή του πίσω από το ψευτοδημοκρατικό προσωπείο ενός κοινοβουλίου όπου κουμάντο θα έκαναν οι συνταγματάρχες. Όσο για τα πανεπιστήμια, τα «εκλεγμένα» ΔΣ θα ήταν τοποθετημένα εκ των προτέρων από τους φασίστες.

Τα σχέδια αυτά δεν πέρασαν ούτε στα πανεπιστήμια, ούτε με το χουντοδημοψήφισμα του Μαρκεζίνη. Καταλύτης στην αποτυχία της χουντικής προσπάθειας ομαλοποίησης υπήρξαν οι πρωτοβουλίες δυνάμεων που τόλμησαν να έρθουν σε ρήξη με τη συμβιβαστική πολιτική της αριστεράς της Βάρκιζας, της ήττας και της υποταγής. Ήταν η γραμμή της ΑΠΟΧΗΣ αυτή που αντιτάχθηκε στο ρεφορμισμό, με πρωτοπόρα τη συμβολή της ΑΑΣΠΕ και του ΕΚΚΕ.

Το Πολυτεχνείο και η Λαϊκή Εξέγερση του Νοέμβρη έγιναν στα πλαίσια αυτής της γραμμής της ασυμβίβαστης πάλης για ματαίωση κάθε ψευτοδημοκρατικής λύσης του ιμπεριαλισμού και των λακέδων του στη χώρα μας. Η πάλη στο φοιτητικό κίνημα γύρω και ενάντια στις εκλογές οδήγησε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου, ώστε να αποτραπεί η μετεξέλιξη σε μια εξουσία που θα μπορούσε αποτελεσματικότερα να χειραγωγήσει τις μάζες. Ήταν η γραμμή που έδωσε επαναστατική πνοή στο κίνημα, ενάντια στη «δημοκρατία» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, για μια Λαοκρατούμενη Σοσιαλιστική Ελλάδα.

Ο

ελληνικός λαός, με την πλούσια και μακρά ιστορία του, έχει μυαλό και μπράτσα και αγαπάει το φως και θα μπορέσει να αναμορφώσει και να στήσει τη χώρα στα πόδια της. Ενδιάμεσες λύσεις, όπως έδειξε η αποτυχία ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ όλα αυτά τα χρόνια, δεν υπάρχουν.

Ο αγώνας για την κατάκτηση μιας τέτοιας δημοκρατίας δεν είναι ούτε απλός ούτε εύκολος. Είναι όμως δυνατός. Με την Κύπρο και την Παλαιστίνη ελεύθερες, χωρίς εποίκους και κατοχή, χωρίς τον βραχνά του κεφαλαίου. Αυτόν τον αγώνα θα τον δώσουμε χέρι χέρι με όλους τους λαούς του κόσμου που σηκώνουν κεφάλι και τολμούν, κόντρα στον ιμπεριαλισμό, να ονειρευτούν μια ζωή με λευτεριά, κοινωνική δικαιοσύνη, ανεξαρτησία. Και μπορούμε να τον κερδίσουμε. Σ' έναν τέτοιο αγώνα, που περνάει αναγκαστικά μέσα από τη συντριβή του κράτους της αντίδρασης από τις ίδιες τις λαϊκές μάζες, καμιά θυσία δεν είναι μεγάλη. Με το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, όχι αυτό που «δε θα σπάσει ούτε τζάμι», αλλά εκείνο που θέλει και παλεύει για την κατάργηση της εκμετάλλευσης και καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο, ως το τέλος, ως τον κομμουνισμό· και για να το πετύχει, θα χρησιμοποιήσει όλες τις επαναστατικές μεθόδους που μας έχουν διδάξει η ιστορία και ο μαρξισμός-λενινισμός-μαοϊσμός.

Αυτή είναι η υπόσχεση και το όραμά μας, τιμώντας τα πενήντα χρόνια από την ηρωική εξέγερση του Πολυτεχνείου, το Νοέμβρη του 1973. Για να βρουν δικαίωση οι αγώνες.